

Zilvervis

Zilvervis

Sander Decock

Schrijver: Sander Decock
Coverontwerp: Sander Decock
Voorwoord: Briek Van Gaever
ISBN: 9789464804409
© Sander Decock

Inhoud

De fluister	11
Ik, mezelf	12
Wat telt	13
Westkust	15
Laag	16
Strohond	18
Altijd het centrum	19
Het is wat het is	21
In stilte denken	22
Hemel en aards	23
Valse sfeer	25
zilvervis	27
Suikerkind	29
Avondcenten	31
Ondersta uit de kan	34
Drift	36
De kreeftenpot	38
Fluo van de avondhemel	40
De holenbeer	42
Babel	44
Serviceflat	46
Pendelaars	48
Grote mensen	50
De laatste promille	52
TL horizon	54
Aalmoes	56
Kunst en weemoed	58

Parochie	60
De laatsten	61
Hartstocht	63
Stilte	65
Moeder natuur	67
Dialectiek en De Dao	69
De wesp	71
Apodictisch verloren	73
Misvormd kind	75
Gedicht met verf	77
De mengelmoes	79
Industriële kater	81
Rechthoek	83
Tijdspanne	85
Voor de rokers	87
Dogen	89
Plezier	91
Op	92
Waard	93
Heil aan het genot	95
Bijna weer Kerst	97
Brontekst	99
Leefwereld	101
Een glas wijn	102
Esthetiek	103
In een zak	105
De dag van morgen	107
Winteruur	109

Aanschouw de mens	112
Zijn in tijd	113
Aan de kunst	115
Ego	117
Generationeel trauma	119
Ons isme	121
Samen	123
't Is weer van dat	124
De wegen	125
Burn-out	127
Timbre	129
Megalomaan	131
Omdat het moet	133
De imperatief	135
Lichtecht	137

Voorwoord

Toen Decock en ik elkaar ontmoetten in Gent, zo'n drie jaar geleden, was het een gedeelde interesse in de poëzie die ons samenbracht. Wat daar allemaal uit voortvloeide, had ik niet verwacht. Ik was een aspirerend schrijver en hij deed het reeds in de praktijk. Iedere ochtend was hij te vinden aan zijn bureau om de nacht weg te schrijven en een nieuwe dag aan te vangen. Tot vervelens toe gaf hij me de raad om het witte blad te vullen met woorden, zonder rekening te houden met vorm of inhoud. Zijn raad won uiteindelijk de strijd met mijn verlamdende perfectionisme en daarvoor ben ik hem eeuwig dankbaar.

Ontelbaar zijn de keren dat we de kroeg indoken om te filosoferen en onze Weltschmerz te vergeten (of er net in te duiken). Vlieg ik soms te hoog in de sferen van het Absurde, haalt hij me terug met zijn Realisme. Vaak schrijft Decock genadeloos over zichzelf en de wereld die hem omringt en doorprijkt hij zijn illusies (die vaak ook de onze blijken). Tegelijk put hij uit zijn herinneringen van de eigen jeugd aan de Belgische kust waar verhalen vol weemoed maar ook troost uit voortkomen.

Het is de liefde voor de kunst die Decock drijft.
Respect voel ik voor de manier waarop hij zich
laat meestromen met het leven:

“Een schelp die rolt
Onder de golven
Heen en terug
Met de kentering
van het tij”.

En tegelijk zijn bestaan wil bevestigen:

“Mijn kunst die druift
Met schaterlach
En met glimmende tanden
Vul ik mijn canvassen”.

Decock is zich bewust van de miserie van dit
bestaan en hoopt dat hij er zoveel als mogelijk
mag van gespaard blijven. Dat hoop ik ook, van
harte.

Briek Van Gaever
Gent
01/04/2023

De fluister

Ze hebben me iets proberen te vertellen
Een bericht van meerdere vellen
Papier. Een woord, een sleutel
Iets dat deze deur zou kunnen openen
Ik sta voor een gesloten huis
Iets is gemis en ik heb niet geluisterd
Doof was ik voor mijn dromen
Op het antwoord zal ik niet komen
Ach, toen ze hadden gesproken
Zuiver en ongelogen
Heb ik mezelf voorgelogen
Er is daar een woord voor
Zonder enige betekenis
Een jammer gemis
Herkauwd
Ongezout
En verbouwd
Mijn dromen, ze hebben mij uitgespogen
Naar hun gefluister
Heb ik niet willen horen

Ik, mezelf

Mezelf ben ik

En het geschrift dat voor me ligt

De ochtend die door mijn ogen schijnt

En de regen die op mijn hoofd valt

Mijn geest zijn de wolken

Die mij daglicht afnemen

Mijn glimlach de zon

Die mijn lichaam verwarmt

Mezelf ben ik

In samen lachen

En dreinen

Langs het water

Die de lucht fris maakt

Mezelf ben ik

Wanneer de dag tot een einde komt

Wat telt

Het is de gedachte die telt
Had dit maar enige waarde

Het is de gedachte die telt
Wanneer de riem tussen de deur zit
En de adem stukt
Innige deelneming, zeg je

Ik heb niet veel voor je gedaan
Eigenlijk een beetje te laat
Het is de gedachte die telt

Het is de gedachte die telt
Wanneer de drenkeling is verzopen
En de redder te traag heeft gelopen
Het is de gedachte die telt
Wanneer de Sea King verkeerd is
Gevlogen

Het kind ligt op de sporen

En de trein conducteur kon het niet horen
Het is de gedachte die telt
Wanneer de oorlog is verloren
En we duizenden lichamen de grond in boren

Het is de gedachte die telt
Wanneer ik heb geprobeerd
En jou toch heb belogen
Alweer heb bedrogen

Het is de gedachte die telt
Wanneer de zon niet wil opkomen
Wanneer ik niet meer kon dromen
En de peren zijn plat gestoofd

Het is de gedachte die telt
Wanneer ik weer ben verdoofd
Omdat niemand mijn woorden gelooft
En mijn levenswil is uitgedoofd
Het is de gedachte die telt